

ΣΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΑΣΚΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΥ ΝΤΕ ΡΕΝΙΕ

(Σελίδες από ένα παληδ ήμερολόγιο, που βρέθηκε ξεχασμένο σε μια γόνδολα).

... "Οταν έφθασα σε ηλικία πού θά μπορούσα νά ζήσω έλευθερος, νά πετάξω με τά δικά μου τα φτερά, μια μαραρίτα σε πατεράς μου που έθεσε κάμποσες συμβούλες, μερικές ενήλικες και άρρετες γυλιώδες σεκίνια, και όστερα μα" μάρτιν γάρ νά φαράσω την νειάτη μου, με τον τρόπο που ήθελα ένω γάρ νά πειρά της ζωής.

Την έποχη έζειν—πάντα τον 1740 περίπου—ένας νέος πλούσιος και ώρας (γιατί νά το κρήνω!) σάν και μένα, μπορούσε νά βρού στη Βενετία πολλές αφορμές διασκεδάσεων. Φόρτωνας νά γνωρίσται με τους νέους της καλέσεις Βενετίκης κοινωνίας, με τα πιο διαφοροποιητικά σπίτια και με τις υπορρόφησες γυναίκες της ουσιώδειας.

"Η έλευθερη ζωή πού περνούσα τότε, μού φραγόταν σαν έπιγειο πράσινος. Ή μέρες μου ήταν ένα διαρρέος ψηρού. Τίποτα δεν μου έπειτε για νά είμαι ευτυχισμένος, ούτε και έρωτος. Ναι, ήμουν τρελλά έρωτεψηνος με τη σινόφρη Μπεττίνα Μπεττίνη, και ήζερο ουτού νά έκεινη μάρτινος.

"Η σινόφρη Μπεττίνη ήταν μια νεαρά γήραια και μια από τις υπορρόφησες γυναίκες της Βενετίας. Φημίζοταν για την ξεντανάδη της, τη γλυκεία φωνή της και τους τρόπους της που σε σπλήνιον. Μά διαλέγεται παρέα μαζεύοταν ταξικά στο πλούσιο μέρος της. Στις συγκριψώσεις αυτές, ο καθένας μπορούσε νά μάλιστη όποιος ζόρει νά έχει το φόρο μητρώος των παρεξηγήσουν...

Μεταξύ των προσώπων που τυπωθεί ή Μπεττίνα με την ιδιαίτερη φύλα της, ήταν και κάποιος Καλαμούτζης, ήνας μιστρικώδης καβάλιστης, με μίαν οδανόρους στολισμένη με κάπια παραδέσια γηραλιά. Ο μάγος αυτος μπορούσε νά δή με οροσοποιεί κάθε άνθρωπο και έλεγε μάλιστα ότι είχε άνασσαληνέ το μεταξο της φιλοσοφίας μένου. Όπωσδο, ήταν πάντωτος και καθόταν σε μια έπιγειο παραδρομή καλύβα, στο νησί του άγιου Γεωργίου.

"Η Μπεττίνα ήτανε ξετελλαμένη μάρτινος απόν το μάγο.

"Δέν περνούσε ούτε μια μέρα πού νά μή στελλή ήναν άνθρωπο της με τη γόνδολά της για νά προσκαλέση τον Καλαμούτζη. "Αλλοτε τον ήθελε για νά του συμβούλευθε για κάπια, και άλλοτε πάλι άλλος για νά μάς κάνει νά ευθυγάγουμε. Φάντατας νά τεραπούμοφος απόν μάγος άματονες στην κροκά της ύδραια Μπεττίνα, και γνάντανε γελούσιος, ο δυστυχής προσπάθωντας νά φραγή σ' αντή ωραίος, πρόθιμος, περιποιητικός. 'Αλλοι πάντας πού πολύ, διασκεδάζη η Μπεττίνα με το άκινδινο πάθος του άσκεμπορδώσων Καλαμούτζη, τον δοπιά κατό βάθος φοβίστηκε για τη μεγάλη μαργκή δόναρη του.

Μιά μέρα, ούτε νά μή έφτανε στην παρέα μας τό γελούσιο από θυκεύμενο—δέν το λέω απότο, φρικιά, έπειδη έχήλενα τον Καλαμούτζη! —προσετή ή ένας άλλος γελούτοπος, ο βαρδόνος τελέ Μάσσεντα.

"Ο βαρδόνος απότος ήτανε Γερμανός. Είχε έρθει στη Βενετία με τό σκοτό νά μάθη καλούς της εύγευσκους πότους. 'Εφερε μαζύ του ένα κομπόδημα γειτάνη χρυσό νομίσματα, τά δύοσια σπαταλόσοντας απέριστος. Δέν ξέρω πώς τα κατέφερε νά γνωρίστη με τη σινόδα Μπεττίνη. Μπεττίνη, τό γεγονός όμως είντε νά θυτερή από λίγους και ρό έκεινη μάς τόν παρονταίσας ως μέλος της μικρής συντεροφιάς μας. 'Ο μάγος βαρδόνος δέν άργησε νά πέσω σε μεγάλο έρωτα για την ώραια οικοδέσια τουα, και νά έχειται νά πάιζη τόν άχαρο ρόλο τον ήγυρηφον ήμησης. Έννοιεται πώς ένω δέν είνα νά φορθιώθη απόλιτος τίτοτα από τόν άκινδινο απόν άντιπολο...

"Ο Μάσσεντας απότος ήτανε ένας σοφός και κοντός άνθρωπος με λεπτά και σιγαρύθια πόδια. Τό πρόσωπο του ήτανε κατακόκκινο και ή μετεν πον πάντα ίδρωμενή. Έκεινος διώς πού μάς έκανε νά διωκθείσουμε ξεμερτιά ήταν ένιλκινης φόβος πού αισθάνοταν για τίς καβαλαστικές συγκρίσεις πού κάναμε συνγά. 'Ητανε, βλέπετε, πολύ προηπιτυχός και τόν έπιανε τρόμους, δέν άκουγε τά λόγια που λέγαμε.

"Πιστεύετε στά γαντάσματα, στους βιωκόλακες, στη μαγεία και στη δαμανολογία. Ο Καλαμούτζης, πού τόν μισούσε, έπειδη τόν θεωρούσε άντικηλόν του, έβισακε έξιφετική υπέχασματη στό νά τόν

τρομάζη περισσότερο, νά τον κόρβη διαρκούς τό αίμα.

Προσπαθούσε νά τόν πείση ότι η Βενετία ήταν διάνοιανενος τόπος διαμονής τών κακών πνευμάτων και τόν βλαβερών στοιχείων, και ότι ένας Γερμανός βαρδόνος δέντρεχε σοβαρό κίνδυνο νά πάθη κανένα μεγάλο κακό στην καταφανένη ανή κώρω. Μέ, τίς άπειλες αντές, ο Καλαμούτζης είλε τόν έπιτίδα δέν θά έκανε τό δόν βαρδόνο νά φύγη από τη Βενετία και νά' έρη τόν ωραία Μπεττίνα για απότομη... Αποτελέσθη μάλιστα νά μέ κάνη και μένα νά ζηλέψω. Έγιον όμως ήμουν βέβαιος για τά αισθήματα της Μπεττίνας άπεντι μου και δέν φοβόμους τίτοτα, όχι από τό δύο γελοία ήποτεμένια, άλλα και από αύτον άκουμα τόν πλούσιαντερο και υπορρόφητο νέο της Βενετίας—άν ιπτήχε, έννοιεται, άλλος τέτοιος έκποδος από μένα....

"Όποτοσ διά Μάσσεντα, δην λιγόμαλος και κο ντύθωρος κι' ήταν δέν άργησε νά ξεστραφώνει δι βαρδόνος από την παρέα μας. Έγιον όμως ήμουν βέβαιος για τά αισθήματα της Μπεττίνας άπεντι μου και δέν φοβόμους τίτοτα, όχι από τό δύο γελοία ήποτεμένια, άλλα και από αύτον άκουμα τόν πλούσιαντερο και υπορρόφητο νέο της έπιτοτα!

"Έγιον τόν πονούσα μά δέν μπορόσα—φυσικά νά τον κάνω τίτοτα.

"Ενα βράδυ, ο βαρδόνος, άφοι μέθυσε καλά, μέ πήρε κατά μέρος και, ένδιδοντας στην ακαταμάχητη άναγκη πού άσθναντανε νά έκματεπενθή σε κάποιον τό βάσανα και τούς καδύνους του, μού δέντροσήρη τόν άτυχια του στόν έρωτα και τόν άδαρορ' από πόνοντος τόσο οιμαντούχο, όποις ή άφενται του.

"Τής είλε κάνει, μού είπε, ένα σωρό δύορα, χωρίς έκεινη νά τόν φιλοδιώγημη με τήν παραμικρή ενίσια της...

"Τής στηρή έκεινη, ένοτού τόν άπωραστος—προσατελώντας μή πότο νά συγκρατήσω τά γέλουμα μου—μά σατανική ίδεα πέρασε από τό μαναλό μου. Και, πρόν αύτον πρωφτάσιο, νά τόν καλουπίλογιστο, είπε στό βαρδόνο πού ένθωροπος πού μόνος άνθρωπος πού μπορούσε νά τόν βοηθήση στή δύσκολη αντης τής ζωῆς μόνος μή καλαμούτζη! Ο Καλαμούτζης μονάχος μπορούσε νά τόν βοηθήση για νά τόν άγαπτηση της Μπεττίνα, γιατί απότος ήζερε κατόπιν τόν δέν άπατης, στά δοπιά καρμά γνωμάκια δέν μπορούσε νά άντιτασθη.

"Αντός λοιπόν ο μάγος θά κατάφερε τόν Μπεττίνα, μέ κανένα ματρικό φίλτρο, μά δώση νά φαντερηση στό βαρδόνο....

"Ο βαρδόνος δέν ήζερε τή μεγάλη έχθροτη στόν πού άσθνανταν έναντι τόν Καλαμούτζη, δέν θυτερή από λίγους τόν Μπεττίνα! ... Μόλις έρωτας νά τόν κατέφη σε παράγα μέσω για νά επιτύχη τήν άγαπτης τής Μπεττίνας. Όποτοσ, τόν άπεδειας δέν θυτερή έπιτοτα κανένα άλλο μέσον για νά έκπλρωθούν οι πόνοι του, και δέν ή μόνη έλπια έπιτυχίας πού τόν έμενε ήτανε τά μαργά κατέφη τόν Καλαμούτζη.

"Ο θυτερός δέν ήζερε τή μαργκή δόναρη της Βενετίνης, μέ κανένα σκέψη.

"Φάντατα διώς δέν έπεισθη από τά λεγόμενα που, γιατί ωστερή από λίγες μέρες ήρθε και μέ βρήσει τόν Καλαμούτζη και μόνι μετέ, βγάζοντας άφρονς λίπασες από τό στόμα του, πόνος ό γελοίς οι αντός Μάσσεντας ήζητος τή βοηθεία του... για νά τόν άγαπτηση, ή Μπεττίνα.

"Ο Καλαμούτζης ήτανε ένα φρενόν. Δέν έκανε βέβαια τήν άπωροσηα, νά μού φανερώση τήν πραγματική αιτία τόν θυτερού του. Μού είπε μονάχο δέν ένδιερεθετο για μένα, και μέ προετρέπε νά την πιμωδήση σκληρά τόν αινάδη από λιπαρόν, πού ήθελε νά μού κλέψη τήν

Ελδα τήν Μπεττίνα ξαπλωμένη σ' ένα νειλόνι

άγαπή μου... Είχε μάλιστα καταστρόψη κ' ένα σχέδιο : Νά πιάσουμε τό διαφόρο, νά το δέσουμε μιά πέτρα στο λαμπ και νά τον πετάξουμε τη νύχτα στο κανάλι, πάνω από τή Γέφυρα τῶν Στεναγμῶν.

»Έγιν φυσικά είπα στο μάγο να μη δώσῃ καρμιά σημασία στὸν ἀνότιο πάθος τοῦ βαρδονού, καὶ νά προσποιηθῇ ότι είναι πρόθυμος νά τον βοηθήσῃ. Καὶ θερεα, διαν τὰ κατακτονές τῆν ἐμπιστούνη τοῦ Μάσσεντα παῖδες την ίδει μου ἔσαισθε. Καὶ ἔνηγκε, καμπογελῶντας σατανά, έναν ἔγκιο γελούντα από μέσα γιά τη φάρσα ποιοῦ θά ἔπαιζε και στοὺς διοῦ.

φάρσα

»Ο Καλαμούτει ἔκανε κάμποις μέρος νά φανη στὶς ταυτικὲς συγκεντρώσεις στὸ σπίτι τῆς Μπεττίνας. Στὸ μεταξύ, διαφόρος ήταν οι πατέρες της ἐφοτούσην τὴν μέσην της προσποιηθῆντας στὸν πατέρα της, τὸ οποῖο μέτεπει στὶς ὑποσχέσεις ποιοῦ εἶχε δοθεῖ σε καβαλλαρίτη.

»Ενα πλεύ, ἔλαπα ἔνα σημειώμα από τὸν μάγο. Μὲ προσκαλοῦμε νά πάρε τὸ ίδιο βράδυ κιόλας, τὰ μεσάνυκτα, νά τὸν ἀνταμώσου στὸν νησὶ τοῦ Αγίου Γεωργίου. «Ἐπερκείο, μου ἔχαρε δὲ καλαμούτει, νά παρενερθεῖ μάρτυς σ' ἔνα θέαμα ποιοῦ μου ἔμενε ἀληθινότηο σ' δὲλη μητέ τη ζωή.

Τὸ μυστηριόδες αὐτὸς γράμμα κέντησε, δηος ήταν ἐπόμενο, τὴν περιέργεια μου, και τὴν ὠρισμένη ώρα βεισκόμενον στὸν τέσσα ποιοῦ εἶχε πει δὲ μάγος. Η νύχτα ἦταν σκοτεινή, τὸ φῶς δύον ποὺ σκάριζε την γόνδολας μου, μοῦ ἔδειξε ἀπὸ μαραζοῦ την αισιούτα τοῦ Καλαμούτει, ο ὅποιος μὲ περίμενε οὐρμοῖς στὴν ἀπόβαθρο.

»Όταν βγῆκα ἀπό τὴν γόνδολα, μοῦ ἔκανε νύχτα νά μη βγάλω λεξῆ ἀπὸ τὸ στόμα μου και μὲ ὥδηγησε στὸ σπίτι τοῦ, στὸ ὅποιο μπήκαμε ἀπὸ μια κρηφή εἰσοδο. Καὶ ἀφοῦ περάσθησε ἀπὸ ἔνα σωρὸ μικρὰ και γηλοτόθια σκοτεινὰ δουμάτια, μὲ πῆγε σὲ μᾶ κάψωη, δουτε μὲ ἀφῆσε μόνο.

»Η κάμαρη αὐτῆ είχε γιά μοναδικὸ παράθυρο, ἔνα μικρὸ στρογγυλὸ ἀνοιγμα στὸν τοίχο, ποὺ ἔβλεπε σὲ μια ψηλή, πλουσιοστολισμένη και φωτισμένη αἴθουσα. Φαντασθῆτε δημως τὴν κατάπληξη μου δταν, φίγοντας μά ματιά ἀπ' αὐτὸ τὸ ἀνοιγμα, εἰδα τὴν Μπεττίνα ἡπαλωμένην, δάκνητη, σ' ἔνα ντρύπι, στὸ βάθος τῆς οἰθύνης ! Φρούδης μάρτυς και είχε σκομιένο τὸ διμερό της γέρον, οὖν νά καλοῦσε καπτοιον κοντά της. Δὲν δικολεύτηκα καθέλου νά τὴν ἀναγνούσσω.

»Ομολογῶ δι τὴν ἀρχὴ ἀνή-ύγησα και θύ μουσα ταντοργώνως.

Τὶ γύρευε ἔκει η Μπεττίνα τέσσα δύρα ; Μήποις μὲ ἀπατούσε, η μηπιος ἐσκόπευε ν' ἀρχίσῃ να μὲ πλαταί με κανένα ἀπὸ τοὺς ἀμέρητους μαματάτας της.

»Ο θυμός μὲ παρέφερε κ' ὑμοιον ἐτομοιος νά βγάλει ἀπὸ τὸ θωμάτιο στὸ ὅποιο μὲ εἶχε κλείσαι δὲ Καλαμούτει και νά τρέξει κοντά στὴν Μπεττίνα, και νά της ξητήσει ξηγησούς, διαν της ξαφνικά μὲ συνεχάρτησης δὲ θρόμβος μιᾶς ἀνοιγμένης πόρτας.

Καὶ είδα τότε τὸν Καλαμούτει νά ὥδηγη τὸ διαφόρο Μάσσεντα, ποιοῦ τὸν κρατοῦσε ἀπὸ τὸ γέρον ; Εκανα νά φωνάζω ἀπὸ τὴν ἀγανάκτηση του, Μά ποιον ἔτι τέλους κορδίδειν δὲ συμμαρεψεις αὐτὸς μαργος : Εἴμενα ή τὸ βιασόν ;

»Στὸ μεταύδιο δι βαρδόν πλησίασε στὸ ντεράνη, δηον ήταν με ζαπλωμένη η Μπεττίνα. Γονάτισε μπροστά της και ἀρχίσεις νά της μιλάνη μὲ ζωηρές χειρονομίες. Τὸ κεφάλι μοι βείστε τόσο δυνατά, δηστε δὲν μποροῦσεις ἀπούντο τοι τῆς ξηλεγε, οὔτε και τὶ τοῦ ἀπαντούσας κείνη...

»Όταν είδα τὸ διαφόρο Μπεττίνα περιστέρεο και ἀνοίγη τὰ χέρια του σαν νάθει νά τηγ ἀγκαλιάση, δὲν μπόρεσε νά κρατηθῇ δλλο, και ξηλεια τὸ κεφάλι μοι μέσα στὸ στρογγυλὸ ἀνοιγμα τοῦ τοίχου, έτοιμος νά φωνάζω στὸν Μάσσεντα πάνη μη τολμήσῃ ν' ἀπλώσῃ χρέον πάνω στὴν Μπεττίνα, γιατι θά τὸν σκότωνα.

Τὴν στηγή δημοιεύειν, δι βαρδόνος ξῆραλε τὴ μάσκα τῆς ἀκίνητης Μπεττίνας, η δοπια δὲν τὸν ξηρεεις καμιμά ἀντίστασι. Άλλη μέμονος διποθοχώρησης, ἀφίνοντας μιὰ φρικαλέα κοραγή τρόμου, και τεπεις καταγγε...

»Πίσσο ἀπὸ τὴ μάσκα, πρόβαλε ἔχη τὸ νόστιμο πρόσωπο τῆς Μπεττίνας, ἀλλα μιὰ ἀπαύσια νεκροκεφαλή !...

»Η Μπεττίνα ποιο καθόταν στὸ ντεράνη ήταν ἔνα ἀνδρεικόλι ποιο τὸ εἶχε φτεράσει δι μάγος δὲ Καλαμούτει, για νά τρομάξῃ τὸν ἀντίζηλο του και νά τὸν ἔκδικηθῃ !.. Και τὸν ἔκδικηθητο, πράγματο, σαληγά. Ο ἀπόχος δι βαρδόνος ξησθε συγκοπή ἀπ' τὸν τρόμο του και τὸν βγάλει νεκρό ἀπ' τὸ σπίτι τοῦ μάγον !..

ANPY NTE PENIE

(Τῆς Γαλλικῆς 'Ακαδημίας)

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΣΑΤΥΡΙΚΑ ΦΥΛΛΑ

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

»Ενας ἀδιάντροπος δὸν Ζονίν ὥδηγεται στὸ ἐπ' αὐτοφώρῳ πται- σμα, ἑπτέδη, μερα σ' ἔνα τράμ, δομιατε ε' ἀγαλακτιση μια εγνωμη κονιά, με τοῦ πάθος διπτε τῆς ἔσχατη τὸ φωτιστάν...

»Ο κατηγορούμενος διατεινεται διπτε διπτε ἔνας κατα λόρος, Ο Πταισαποτίσιος ἔζητησε τότε ἀπὸ τὴν παθόνια νά τοῦ δεῖξη τὸ Σύλλογο τοῦ φωτιστανοῦ της, για να δη ἄν πράγματος ἀ κατηγορούμενον ἔλεγε την ἀληθίαν, «Οταν δημοι είδε δη τὸ φωτιστάν ηταν σημαντινός ως κάποιος, ἀγαλακτιση και φύναζε στὸν δὸν Ζονίν :

»Α ! με ἔσι τό..., παρα φιντεται σε ποιητικον φύναστο.

Καὶ τὸν κατεδίκασε σε τοῦτον φύναστο.

»Η κεφία Πιφασθίθε πήγε, ακα Καρμοζο, νι επισκεψθη τὸν Ζονίν υπο τοῦ Κέρτο τὸν Ημαρίν, «Οταν τελείωσε τὴν ἐπίσκεψη της, σκε φύρε να πάρε νά δη μια φύνη της ποι θενε είχε κοντά :

»Η φύλη της τὴν δέχθησε με μαργιανη γαρ...

»Νά, της είτε η κοριφή Παραζέδα, ηδηθα ως ἔδιν νά δω τὰ ζωη και είτε να πράγμα νά δω..., και σένα :

»Η μικρή Γάμπιτη μπανεί σ' ἔνα ζαχαροπλαστείο.

»Θέλω καραμέλλες για τὸ βήγα, λετε στὸν ζαχαροπλαστη,

»Είνε για σένα, παπι μον :

»Οι καραμέλλες είνε για μένα. Τὸ βήγα τού έχει μια γαριά, ...

ΑΘΗΝΑΤΙΚΟΙ ΤΥΠΟΙ

«Χ. Ηλίας, (Διευθυντής τῆς Εφημερίδος «Ἐπιμελείας»

»Ο Μάριος σπαματά έναν μαγνηστικὸ του κύριο μεσ' στὴ μέση τοῦ δρόμου, τοῦ βγάζειται εύγενετα τὸ κατέλλο και τοῦ θενε :

»Μοι δανειζετε, σᾶς παμακαλ, κιόρε, ένα είναιστασηραγαρο :

»Μά, κιόρε, τοῦ πλανεί α δηλος κατατίπη, τοῦ δέν έχει την τημ νά σάς γνωρίσω...

»Γι' απὸ αὐτὸς άχριδος σᾶς ζητο κ' εγώ δανειζα, Έκείνου ποι μὲ ξέφορη, δέν μοι δανειζανεν πει τού ζημιατα...

»Γραφούν, έλα δω. Τὰ στρείδια ποιοι μοι έφερες δεν είνε φρεσκα... Καὶ ώμοι ποι είχα ζητησει στρείδια φρέσκα, σαν έκείνα ποι είχα φάει εποιερό...

»Απὸ τὸ ίδιο άχριδοις στρείδια σᾶς έφερα, κιόρε. Μάζ είχε μενει απὸ τότε μα ωριδια...

Διὸ τέκνα τῆς εινάνδρου Μασσαλιας—οἵοιοι μὲ Μασσαλιώτας διακρίνονται ως γνωστοίν των πρόσ το φεμα—ποιητούσανται μερα για τὰ φαρεμα.

»Εγώ, είπε ο ένας, ξηπια μιὰ μέρα ένα φάροι τόπο μεγάλο, μπτε χριστάπητα να φωνάζω δέρα ανθιστούσας για να με ροήθησουν να το μεταφέρω.

»Απὸ δέν είνε πιπότα! τού ἀποκρύπτε δηλος το διπό ποι είνε μαριδίστα πτανός στὸ φάρι ποι πιπότα ποιειται τόπο γέρο...

»Πόσο μεγάλο ήταν :

»Δέν δημάρια, Το μόνο ποι ιποδη νά ποι ποι είνε πός σταν τὸ

πεγκαλο μὲ τη θάλασσα τὸ νερό είχε κατέβει δη μέτρα...

»Ενας φτωχός ζωγράφος στέλεται μπρός σ' ἔνα καταστήματα δερματίνων είδων και κυττάζει τὶς βιώτασες ποι είνε μαραδιασμένες μπρός μερα για τὰ φαρεμα.

»Τὸν πλησιάζει ένας ιππάληλος τοῦ καταστήματος και τὸν φωτάει :

»Μήποις θέλεται καμιμά βιώτασι :

»Νά την κανον τί :

»Μά, νά βάζεται τὰ φούρνα σας :

»Καὶ θετεα ; Θέλεις να περπατάν ωλόγιμηνος στοὺς δρόμους ;

»Αλλήτεια είνε, μπατατα, δη οι ανθρωποι; είνε πλασμένοι ἀπὸ σκονή :

»Ναι, παπι μον.

»Και οι ἀραπάδες τὸ ίδιο :

»Έννοισται...

»Φανταζομα όμως πώς κείνοι θά έγιναν ἀπὸ καρδονόσκονη!

»Σ' ένα αὐτοστοκατικὸ σαλόνι, συ- ζητον δην φίλες.

»Τι κάνει οι μάτη τη δω. Μαρφονια νά μη τη δω.

»Μά, για την ουφα είνε... παντρεμένη !